

[Aksel Larsen.]

gruppens arbejdsgivere med stort flertal har givet udtryk for ansvarsbevidsthed ved at sige nej.“

Ja, jeg lader det med ansvarsbevidstheden ligge. Det ville klæde det ærede medlem hr. Poul Sørensen, hvis han mere bekymrede sig om rederens vældige tab — Dagens Nyheder ved sikkert nok besked om det — for rederne kunne have været imødekommende noget før og ladet være at sige nej nu.

Videre mener det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at vi må have voldgift, så at vi undgår arbejdskamp, for vi kan ikke have disse arbejdskampe. Hvorfor kom det ærede medlem hr. Poul Sørensen ikke løbende her til folketinget, da landmændene var begyndt at hælde mælken ud på møddingen, og sagde: det kan vi ikke have, vi må have voldgift? Det ville det ærede medlem ikke have, da råbte han ikke på samfundsindgriben mod dem, der hældte mælken på møddingen. Det betød vist også et tab for samfundet, for mælk, der er hældt på møddingen, kan man ikke lave smør af.

Vi har nu dette lovforslag til behandling, og regeringen, som har fremsat det, påberåber sig, at mæglingsforslaget er vedtaget ved arbejderne afstemning, men forkastet af arbejdsgiverne. Vi ved imidlertid alle, at da Arbejdsgiverforeningens kompetente forsamling stemte i fredags, var det ingen hemmelighed, at forslaget bl. a. ved de kompetente forsamlingers medvirken var vedtaget for arbejderne vedkommende. Arbejdsgiverne kunne altså trøstigt afvise forslaget med en passende majoritet af nej-stemmer ud fra den beregning, at så ville regeringen nok bruge dette som påskud til at foreslå mæglingsforslaget ophøjet til lov. Enhver, der kender det mindste til stemningen blandt arbejderne, ved også, at en væsentlig del, antagelig de fleste, af de ja-stemmer, der blev afgivet ved urafstemningen, skyldtes, at arbejderne efterhånden var blevet klar over, at hvis de forkastede denne gang, ville de kun have udsigt til endnu et par ugers strejke med tab af løn for på ny at blive præsenteret for det samme eller omtrent det samme forslag. Derfor blev de væk fra afstemningen, eller de stemte ja, men altså ikke fordi de var tilfredse med forslaget. Jeg gentager, hvad jeg har sagt, at de ikke strejkede for

deres fornøjelses skyld eller for strejkens skyld. Når der er arbejdsmænd i dette land, som kun har 204 kr. eller 217 kr. i ugeløn, som fabrikant Heineke betaler på sin fabrik i Kerteminde, så må arbejderne tage kampmidler i brug for at skaffe sig noget mere.

Det er også nødvendigt at sige, at når der ikke er nogen vej uden om strejke, så bør den føres på en sådan måde, at arbejderne ikke mister troen på, at den kan give resultat. Her drejer det sig ikke blot om at gøre selve strejken effektiv og ikke give unødige dispensationer; det drejer sig også om andre forhold.

Jeg kan så udmærket erindre, når arbejdsmandene var ude i storkonflikt under Lyngsies ledelse. Så organiserede han møder, skovture, demonstrationer o. s. v.; så samledes man under de røde faner, det satte stemningen i vejret, og det gav større udsigt til, at strejken kunne ende med et godt resultat. Har vi mærket noget til det under denne strejke fra de forskellige fagforbunds ledes side? Nej, det har vi ikke. De strejkende kunne gå til kontrol og komme og hente deres understøttelse, og de ikke-strejkende kunne betale meget høje ekstrakontingenter, hvilket skulle føre dem til rent materielt at længes efter, at strejken blev afsluttet. Dertil kommer, så vidt jeg har kunnet følge med, at man, de ledende i fagbevægelsen, praktisk taget intet har gjort for at gøre den øvrige befolkning opmærksom på, hvad det hele drejer sig om. Jeg tror, at arbejderne har større chance for at vinde en storkamp, hvis man sørger for, at den øvrige befolkning får besked. Hvis man ikke gør det, er det lettere for dem, som behersker størsteparten af pressen, at opgeje en stemning i den øvrige befolkning vendt mod de strejkende.

For transportgruppens vedkommende, for hvilken man nu vil lovgive, er der forhold, som gør, at mæglingsforslaget i den skikkelse, det har, ikke bør gøres til lov.

For det første har denne gruppe særlig mange lavtlønnede arbejdsmænd. Når regering og folketing kan indstille sig på at sikre ganske betydelige indkomstforøgelser til landbruget, så må regering og folketing også kunne sikre arbejderne en mindsteløn, og jeg kan da ikke tænke mig, at nogen i denne sal vil påstå, at lønninger på under